

Georg Brandes' tale til Henrik Ibsen

Taler

Georg Brandes
Kritiker og litteraturforsker

Omstændigheder

Ved et rusgilde i efteråret 1885.

Vi hylder i Aften to Stormagter, Ungdommen og Henrik Ibsen. For nogle Aar siden var der i et Selskab Tale om, i hvilken Alder Manden begynder at gaa tilbage. En tyveaarig mente: Fra Trediveaarsalderen. En trediveaarig: Fra Fyrretyveaarsalderen, indtil den da 65 aarige Kammerherre Fallesen udbrød: Mandens Blomstringstid falder uden Tvivl mellem 60 og 70. – Alle lo; men der var ikke noget at le af. Thi Enhver havde sat Grænsen efter sit Alderstrin, og hvor var Grænsen? Det store Spørgsmaal er, om der findes et saadant Grænseskel. Der fremførtes dengang forskellige Beviser. Saa sagde En: Men Henrik Ibsen da! Og der blev en for min ærede Nabo meget smigrende Taushed. Han er aldrig gaaet tilbage; han er vedbleven og vedbliver trods sin fremrykkede Alder (han er nu 57 Aar) at skabe nyt, at udvide sine Ideer. Det er noget Vidunderligt og et stort Exempel for alle de Yngre, der har kunnet betragte den skrækkelige Skæbne, Tilbagegangen, som uundgaaelig. Det er det Trøstende ved at se paa denne Mand, dette ene, at han ikke gaar tilbage. Forleden Aften, da jeg forlod Ibsen, faldt den Tanke mig ind: Sæt at han døde! – Det stod for mig, som om den nordiske Literatur, ja hele det nordiske Aandsliv da blev halshugget med det samme. Derfor lad os ønske at han maa vedblive at leve som det han er den store Trusel og den store Velgører i Norden.

Kilde

Brandes, G. (1920). Taler. København og Kristiania: Nordisk Forlag.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Festtale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/georg-brandes-tale-til-henrik-ibsen>